

Mening er det **allervigtigste**

Kathrine Felland Gunnløgsson er projektmedarbejder i DGI, psykologisk konsulent og blogger – og allervigtigst så er hun mor til to skønne drenge Alfred og August. Da storebror Alfred allerede i vuggestuen fik diagnosen Asperger blev Kathrines forestilling om familieliv, fremtid og opdragelse vendt på hovedet.

TEKST: CHRISTINA QVISTGAARD

For forældre til et barn med særlige behov er Kathrines blog Autismetanken en guldgrube af genkendelse, erfaring og viden om, at man aldrig er helt alene.

Og det er netop en af grundtankerne bag bloggen, som dog startede op med et helt andet fokus.

- Bloggen startede som en helt almindelig familieblog, hvor vores familie kunne

se billeder af Alfred. Men da Alfred gik i vuggestue fik han sin diagnose, og det gik op for mig, at der ville komme til at foregå noget, som ville blive meget vigtigt i vores liv, men som jeg ikke vidste noget om, fortæller Kathrine.

- Jeg begyndte at skrive lidt om autisme og så, at der var nogle vi ikke kendte, der begyndte at læse med. Jeg har brugt det som en slags selvterapi og glemmer nogle gange, at andre læser med. Men jeg deler, fordi der er andre, der sidder og føler sig alene.

I takt med, at flere og flere læsere kom til – måtte Kathrine gøre sig nogle tanker om, hvor åben man har lov at være, når det involverer andre mennesker. I dette tilfælde hendes søn.

- Jeg lægger det ansvar på mig selv, at Alfred ikke skal kunne læse noget om sig selv, han ikke vil kunne tåle. Det er vigtigt, at han ikke føler sig udleveret. Vi har et åbent og respekt-

fyldt forhold til hinanden, og jeg vil gerne vise, at jeg er den tillid værdig, fastslår Kathrine.

Fokus på de små ting

Netop kommunikation og respekt gennemsyrrer hele fortællingen om familiens forhold til hinanden. Der er fokus på de små detaljer og på den positive tilgang til udfordringer og svære tider.

- Vi er en autistisk familie," siger Kathrine, men vi har også August som ikke skal føle sig forsømt. Det er vigtigt for os at fremhæve det positive ved autisme. Alfred har jo en hjerne, der er 1 ud af 100. Men August skal ikke føle, at han har fået nittehjernen. Da han var mindre spurgte han, hvorfor han ikke havde autisme. I dag bekymrer han sig mere om sin storebror. Han har jo oplevet ting, der er voldsomme.

Der bliver hele tiden lagt vægt på, at August ikke skal defineres gennem Alfred, men også med erkendelsen af at autisme bare fylder meget – og at åbenhed er vigtig. Derfor har Kathrine blandt andet holdt foredrag om hjernen og autisme for Augusts klasse.

Med mulighed for at Alfred får en af-

Kathrines sønner August og Alfred

Alfred er sammen med sin gamle støttepædagog. Det gør en kæmpe forskel. Dels ved vi, at han er sammen med en kompetent voksen. Dels laver han noget, han godt kan lide.

*Blogger og psykologisk konsulent
Kathrine Felland Gunnløgsson*

lastningsdag en gang imellem, er der også tid til at tilgodese Augusts behov. Aflastningen har også vist sig at være en mulighed for de to brødre til at foretage sig noget meningsfyldt sammen, forklarer Kathrine.

- Alfred er sammen med sin gamle støttepædagog. Det gør en kæmpe forskel. Dels ved vi, at han er sammen med en kompetent voksen. Dels laver han noget, han godt kan lide. Fx tager de på netcafe. Og Alfred er mere og mere begyndt at invitere August med, fordi han faktisk tænker over, hvad der betyder noget for hans lillebror, fortæller hun.

Mening med alt

Meningsfyldte relationer og meningsfyldte fællesskaber er i det hele taget noget, Kathrine beskæftiger sig med. Både professionelt og personligt. Som projektmedarbejder i DGI, arbejder hun med at give sårbare børn og unge en lettere indgang til foreningslivet. Gruppen er sværere at få i gang med idræt – og en dårlig oplevelse kan gøre fravalget permanent, siger Kathrine. De unge skal have en fornemmelse af, at det giver mening at dyrke idræt.

Kathrine er også med i A-team, som er et løbehold og en forening for mennesker med autisme eller ADHD diagnoser, deres familier og fagfolk. Medlemmerne kan finde øvelser og træningsprogrammer på hjemmesiden – og efterfølgende mødes med andre ved løb og events. Alfred gider ikke løbe, fordi det ikke giver mening for ham, forklarer Kathrine. Og mening er altafgørende for de sårbare børn og unge.

- Det er så svært for dem at danne meningsfyldte fællesskaber. Vi skal hele tiden have fokus på, at det skal give mening for dem. Fx har Alfreds klasse lavet en filmklub, men gennem det får de også talt sammen," uddyber hun.

- Vi lavede også en Poke Walk igennem A-team. Og fordi der var et formål med gåturen gav det noget fællesskab.

Inklusion eller ej

Alfred går i dag på specialskole, dog via en omvej igennem den almene folkeskole. Og det fungerede bare ikke for ham. Han trives ikke – og 'når man ikke trives, lærer man ikke', slår Kathrine fast. Inklusion er, i følge hende, blevet et svævende begreb, som ingen rigtig ved, hvad betyder, og som

man mangler ressourcer og præmisser til at skabe. Alfreds skole har fokus på autismespektret, og bliver på den måde en normal skole for ham.

- I de ældre klasser, bliver der samarbejdet med de almindelige skoler og ungdomsklubber, så de får chance for at prøve nogle ting og vælge til og fra. Det er inklusion, der giver mening.

Muligheden for at vælge til og fra, er også en del af vejen til større selvforståelse og selvstændighed. Så selvom det er fristende at tegne vejen op helt til den når horisonten, så er man nødt til at lade sit barn slå sig og fejle og gå forkert, råder Kathrine.

- Unge med særlige behov har ofte et meget tilrettelagt liv. Vi har det nok lidt med at tage initiativet lidt fra dem og glemme, at de skal have lov til at være i deres eget liv. Hvis de skal lære selvstændighed, skal vi også en gang imellem afvente. Udfordringen er, at det kan tage tid – og det gør os usikre som forældre. Vi har det med at tænke, at der er en sten på skinnerne, som vi må fjerne, så vores lille tog kan køre videre, lyder den kærlige opsang fra Kathrine Felland Gunnløgsson. ●